

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 9519100166
Dátum vydania rozhodnutia: 25.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9519100166.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci proti obžalovanému M. L. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 25. júna 2020 prerokoval odvolanie obžalovaného M. L. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 16. septembra 2019, sp. zn. BB-3T/21/2019a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. L. sa z a m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 16. septembra 2019, sp. zn. BB-3T/21/2019, bol obžalovaný M. L. uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 331 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 9. augusta 2017 v čase o 12.51 hod. v P. na ul. H. č. XXX/XX v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne H. W. ponúkol presne nezistený úplatok M. U. v postavení odborného referenta špecialistu Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy E. R. J. S., Centra podpory P. za to, že mu vystavil povolenie na vedenie služobných cestných vozidiel bez toho, aby riadne absolvoval zdokonaľovacie odborné školenie a úspešne vykonal testy.

Za to bol obžalovaný M. L. odsúdený podľa § 331 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. súd výkon trestu obžalovanému podmienične odložil na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil peňažný trest vo výške 500,- (päťsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti, a to výkonu zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie orgánu verejnej moci na dobu 5 (päť) rokov. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný M. L. odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho obhajcu do viny i trestu, ktoré odvolanie odôvodnil osobitným podaním došlým na súd prvého stupňa 6. decembra 2019 (č. l. 131 - 136/zv. 2).

V dôvodoch odvolania vytýkal súdu prvého stupňa, že oproti obžalobnému návrhu upravil skutok, avšak už neustálil a nevysporiadal sa s tým, „o akú vec išlo“, resp. mohlo ísť. Nemohol tak urobiť, pretože na takýto záver nie je žiadny dôkaz. Nie je zrejmé, z čoho vychádzal súd prvého stupňa, keď ustálil, že ide o „presne nezistený úplatok“, lebo rovnako na taký záver nie je žiadny dôkaz. Nestotožňuje sa so záverom súdu, že „bez ohľadu na to, čo to bola za vec, išlo o predmet, ktorý podľa súdu mal slúžiť ako odmena...“. Takýto záver a konštatovanie súdu nemá oporu v Trestnom zákone ani Trestnom poriadku, ani v publikovanej literatúre súdov Slovenskej republiky.

V ďalšej časti odvolania reprodukoval podstatné časti už predtým uplatnenej obhajoby, že predmet, ktorý vybral zo svojej príručnej tašky, nebol úplatok, ale vybral igelitový sáčok s odpadkami, nakoľko predpokladal, že pod stolom je odpadkový kôš, kam chcel odpad odhodiť. Vyjadrenie M. U. vnímal ako pokarhanie za takéto nakladanie s odpadom.

Ďalej namietal, že nebola preukázaná súvislosť medzi vydaním potvrdenia o predĺžení kupónu a manipuláciou s „predmetom“. Rovnako nebolo preukázané, aby predĺženie platnosti kupónu bolo podmienené nejakou požiadavkou zo strany M. U., resp. aby jeho konanie malo vplyv na vydanie kupónu. Školenia sa zúčastnil, testy absolvoval a moment zachytený v kancelárii bol tesne predtým, ako mu U. odovzdal predĺžený kupón. Nestotožňuje sa so záverom súdu, že predĺženie kupónu ako oprávnenie viesť služobné motorové vozidlá polície je vecou všeobecného záujmu.

Zopakoval námietky voči prepisom zvukových záznamov, ktoré sú prílohou spisu a vytýkal súdu, že odmietol jeho písomné námietky o nezákonnosti vyhotoveného obrazovo-zvukového záznamu. Súd sa vôbec nevysporiadal s vysvetlením „poruchy“ pri zápise záznamov. Pri prehrávaní záznamov zistili, že došlo k zrejším zásahom a manipulácii so záznamami vymazaním ich častí, ide o dni 24. júla, 25. júla a 26. júla 2017. Podľa ním získaných informácií boli na uvedených záznamoch aj iní (vysokí funkcionári, resp. bývalí vysokí funkcionári, ktorí už nie sú príslušníkmi PZ) príslušníci PZ, ktorí však trestne stíhaní nie sú. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 To 3/2018, podľa ktorého mala byť vypracovaná správa o tom, akým spôsobom bol obrazovo-zvukový záznam vyhotovený, resp. získaný, čo v danom prípade nebolo, preto je presvedčený, že tento dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom. V tejto súvislosti poukazoval aj na rozhodnutia ESLP a tiež namietal, že na hlavnom pojednávaní nebol oboznámený obsah rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, z ktorého by bolo zrejmé, na základe čoho bol príkaz sudcu vydaný.

Záverom svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný M. L. sa verejného zasadnutia nezúčastnil, hoci o jeho termíne bol riadne a včas vyrozumiený. Svoju neúčast' vopred súdu oznámil, žiadal ospravedlniť jeho neúčast' a požadoval, aby súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Nakoľko zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného M. L..

Obhajca obžalovaného JUDr. Ivan Vánko na verejnom zasadnutí predniesol odvolanie zhodne s jeho

písomným vyhotovením, pričom modifikoval svoj záverečný návrh a žiadal obžalovaného poukazom aj na rozhodnutie samosudcu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 20. augusta 2019, sp. zn. BB-4T/21/2019, podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodiť.

Zástupca Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný. Navrhol preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po zistení, že neprichádza do úvahy zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodov uvedených v § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, berúc do úvahy aj prípadne chyby, odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 Tr. por. ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana k tomu oprávnená, proti výrokom, voči ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej zákonom a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného M. L. nie je dôvodné.

Úvodom treba uviesť, že po preskúmaní napadnutého rozsudku ako i konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd nezistil žiadne porušenie zákonných ustanovení, ktoré by mohli mať vplyv na správnosť a zákonnosť preskúmaného rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. Podľa zistenia odvolacieho súdu v priebehu trestného stíhania boli dodržané všetky podstatné procesné ustanovenia, najmä tie, ktoré majú zabezpečiť právo obžalovaného na obhajobu ako i tie, ktoré majú zabezpečiť riadne objasnenie veci. Obžaloba bola podaná pre skutok, ktorý bol predmetom vzneseného obvinenia a tento je totožný so skutkom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Totožnosť skutku bola teda v priebehu trestného stíhania zachovaná. Dôkazy, ktoré boli v tomto konaní orgánmi činnými v prípravnom konaní a následne súdom prvého stupňa vykonané, boli realizované zákonným spôsobom, ide preto o procesne relevantné dôkazy. V predmetnej veci nevznikli dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por. Napriek tomu si obžalovaný zvolil obhajcu už v prípravnom konaní, pričom mu bolo umožnené realizovať všetky obhajovacie práva v priebehu celého konania.

Pokiaľ ide o samotný napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený a doručený procesným stranám, tento napriek námietkam obžalovaného, podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona.

V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia stručne, ale príliehavo vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil, a to nielen jednotlivo, ale i v ich vzájomných súvislostiach. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom.

Na rozdiel od obhajoby odvolací senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Najvyšší súd zároveň konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu v súlade s ustanovením § 2 ods. 10

Tr. por., a preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné.

Odvolačný súd pripomína, že v súčasnej trestnoprávnej teórii a praxi platí neprekročiteľná zásada, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., teda že vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a vzájomných súvislostiach a pokiaľ urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia, nemôže odvolačný súd napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho vnútorného presvedčenia hodnotí tie isté vykonané dôkazy ináč, teda s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Hodnotenie dôkazov je výsostným právom súdu prvého stupňa, ktorý dôkazy vykonáva.

Odvolačný súd v konkrétnom prípade dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného je založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov (predovšetkým obrazovo-zvukového záznamu z 9. augusta 2017 a ostatných listinných dôkazoch), ustálený. Ani odvolačný súd neuveril obrane obžalovaného, že v kancelárii M. U. chcel odhodiť iba „smeti“.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného je potrebné uviesť, že obžalovaný v podstate zopakoval námietky, ktorými sa obhajoval počas prípravného konania i v priebehu hlavných pojednávanií, pričom na jeho námietky a výhrady adekvátne reagoval už súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti iba pripomína, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ Národnej kriminálnej agentúry, národnej protikorupčnej jednotky Východ z 31. januára 2018 pod č. ČVS: PPZ-300/NKA-PK-VY-2017 bolo vznesené obvinenie M. L. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. pre skutok v bode 9/ tohto uznesenia (č. l. 6 - 11). Predmetné uznesenie podľa pripojenej návratky obžalovaný prevzal 31. augusta 2018. Podľa tohto uznesenia boli trestne stíhané aj ďalšie osoby, medzi inými aj M. U., ktorý v trestnej veci obžalovaného vystupoval ako svedok ako aj Mgr. S. S.. V tejto veci bol sudcom pre prípravné konanie vydaný príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu z kancelárie M. U.. Ďalším uznesením vyšetrovateľa z 10. mája 2018 bola trestná vec obžalovaného M. L. vylúčená zo spoločného konania a jeho trestná vec bola následne vedená pod novým číslom ČVS: PPZ-502/NKA-PK-VY-2018, pod ktorým číslom vyšetrovateľ podal 24. januára 2019 i návrh na podanie obžaloby a následne prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 3. júla 2019 obžalobu.

V priebehu hlavného pojednávania dňa 13. septembra 2019 samosudca prečítal správu o tom, akým spôsobom a kým bol obrazovo-zvukový záznam vyhotovený, následne bol prehratý obrazovo-zvukový záznam zo dňa 09. augusta 2017, z toho dôvodu odvolačný súd nemal žiadnych pochybností o tom, že tento dôkaz bol vyhotovený a vykonaný v súlade s Trestným poriadkom. Námietky obžalovaného o nezákonnosti tohto dôkazu považoval odvolačný súd za neopodstatnené. Napokon odvolačný súd pripomína, že obžalovaný i obhajca mali možnosť oboznámiť sa s utajovanými prílohami pri oboznamovaní sa so spisom dňa 15. januára 2019, čo však nepovažovali za potrebné a rovnako nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

Pokiaľ ide o rozsudok samosudcu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 20. augusta 2019, sp. zn.. BB-4T/21/2019, ktorým bol obžalovaný Mgr. S. S. (pôvodne trestne stíhaný spolu s obžalovaným M. L.) podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre skutok posúdený v obžalobe ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák., k tomu odvolačný súd dodáva, že uvedený rozsudok nie je právoplatný, nakoľko prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného. Okrem toho treba uviesť, že odvolačný súd nie je týmto rozhodnutím viazaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy, o hodnovernosti ktorých niet dôvodu pochybovať, neprichádza do úvahy v prípade obžalovaného rozhodnutie s aplikáciou zásady „in dubio pro reo“, keďže po vykonaní dokazovania nevznikli pochybnosti o jeho vine.

Správne zistený skutok obžalovaného M. L. súd prvého stupňa v súlade so zákonom právne posúdil ako

prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. a keďže v tomto smere napadnutý rozsudok dostatočne a vecne správne odôvodnil, odvolací súd poukazuje len na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorou sa stotožňuje.

Po preskúmaní výroku o trestoch najvyšší súd konštatuje, že aj v tejto časti prvostupňový rozsudok zodpovedá zákonu. Obžalovanému vzhľadom na jeho doterajšiu bezúhonnosť bol správne uložený trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby, ktorý trest mu bol podmienene odložený na primeranú skúšobnú dobu. Opodstatnenosť uloženia ďalších trestov, a to trestu peňažného a trestu zákazu činnosti je zrejmá. Aj uloženie týchto druhov trestov je v napadnutom rozsudku primerane zdôvodnené, preto ďalšie odôvodňovanie v tomto uznesení by bolo len duplicitné.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obžalovaného M. L. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.